

Mateusz Czosnyka

SĄDY PAŃSTW CZŁONKOWSKICH UNII EUROPEJSKIEJ JAKO SĄDY UNIJNE

Z chwilą przystąpienia do UE każde państwo członkowskie zobowiązuje się do przyjęcia całokształtu jej dorobku prawnego określanego mianem *acquis communautaire*¹. Konsekwencją tego jest obowiązek respektowania przepisów traktatowych oraz zawartych na ich podstawie umów międzynarodowych, jak również aktów wydawanych przez instytucje Unii.

Na straży przestrzegania prawa unijnego stoi Trybunał Sprawiedliwości UE (dalej jako TSUE lub Trybunał), który po zmianach wprowadzonych Traktatem z Lizbony obejmuje Trybunał Sprawiedliwości, Sąd i sądy wyspecjalizowane². W zakresie jego kompetencji leży badanie zgodności z prawem UE postępowania państw członkowskich. Jurysdykcja Trybunału obejmuje skargę na niewywiązanie się państwa członkowskiego ze zobowiązań traktatowych, którą wnosi Komisja na podstawie art. 258 TFUE z własnej inicjatywy lub na wniosek innego państwa członkowskiego, i skargę wnoszoną przez państwo członkowskie na inne państwo członkowskie, które naruszyło zobowiązania na nim ciążące na podstawie art. 259 TFUE, a także kontrolę legalności aktów wydawanych przez instytucje UE, która zawiera w sobie:

- skargę o stwierdzenie nieważności aktu unijnego, z którą mogą wystąpić instytucje główne UE oraz jednostki pod warunkiem, że dotyczy to bezpośrednio ich praw (art. 263 TFUE),
- skargę na bezczynność instytucji UE, którą mogą złożyć instytucje główne UE, państwa członkowskie oraz osoby fizyczne i prawne (art. 265 TFUE),

¹ W doktrynie uznaje się, że w skład *acquis communautaire* oprócz całego dotychczasowego prawa unijnego wchodzi także ukształtowany sposób jego rozumowania i stosowania, a także polityki, zwyczaje oraz wartości tkwiące u podstaw funkcjonowania UE. Zob. szerzej: A. Szachon, *Źródła prawa Unii Europejskiej*, [w:] *Prawo Unii Europejskiej z uwzględnieniem Traktatu z Lizbony*, red. A. Kuś, Lublin 2010, s. 167 i n.

² Por. art. 19 ust. 1 TUE, [w:] *Podstawy prawne Unii Europejskiej. Traktat z Lizbony*, oprac. J. Barcz, Warszawa 2010, s. 70. Aktualnie jedynym sądem wyspecjalizowanym w UE jest Sąd ds. Służby Publicznej, który rozstrzyga spory pomiędzy UE a jej pracownikami.

- skargę odszkodowawczą, która może być wniesiona przez osobę fizyczną i prawną w przypadku uszczerbku doznanego wskutek działania instytucji i funkcjonariuszy UE (art. 268 TFUE)³.

Do wyłącznej jurysdykcji Trybunału Sprawiedliwości należą spory między: organami UE, organami UE a państwami członkowskimi, państwami członkowskimi, osobami fizycznymi lub prawnymi a organami unijnymi⁴. W toku swego orzecznictwa Trybunał uformował szereg fundamentalnych zasad prawa UE, do których zalicza się zasady:

- bezpośredniego obowiązywania prawa UE,
- bezpośredniego stosowania prawa UE,
- bezpośredniego skutku prawa UE,
- pierwszeństwa prawa UE.

Zasada bezpośredniego obowiązywania prawa UE oznacza, że normy tego prawa od dnia ich wejścia w życie stają się automatycznie częścią porządku prawnego w państwach członkowskich obok norm prawa krajowego bez potrzeby ich inkorporacji⁵. Natomiast bezpośrednio stosowanie prawa unijnego jest konsekwencją jego bezpośredniego obowiązywania dla organów państw członkowskich. Organy te są zobowiązane opierać swoje działania na normach prawa unijnego obok norm prawa krajowego. Innymi słowy, normy prawa unijnego stanowią podstawę prawną dla działań organów państw członkowskich. Należy podkreślić, że bezpośrednio obowiązują i powinny być bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich wszystkie prawnie wiążące normy prawa UE zawarte we wszystkich źródłach prawa unijnego, a więc nie tylko w rozporządzeniach. Dotyczy to także norm traktów założycielskich, dyrektyw, decyzji, (niektórych) umów międzynarodowych oraz ogólnych zasad prawa⁶. Norma prawa UE, aby mogła być bezpośrednio stosowana, musi być:

- wystarczająco jasna i precyzyjna,
- bezwarunkowa – jej stosowanie nie może być uzależnione od swobodnego uznania organu ją stosującego – Unii lub państwa członkowskiego,
- zupełna/kompletna – jej wykonanie nie może zależeć od późniejszych środków wykonawczych przyjmowanych przez państwa członkowskie lub instytucje Unii⁷.

³ Szerzej na ten temat zob.: E. Dynia, *Unia Europejska jako wspólnota prawna*, [w:] *Europeistyka: podręcznik akademicki*, t. I, red. K.A. Wojtaszczyk, W. Jakubowski, Warszawa 2012, s. 364 i 366; E. Krzysztofik, *System ochrony prawnej w Unii Europejskiej*, [w:] *Prawo Unii...*, *op.cit.*, s. 274–286.

⁴ Zob. art. 263 TFUE, [w:] *Podstawy prawne...*, *op.cit.*, s. 216–217.

⁵ S. Biernat, *Prawo Unii Europejskiej a prawo państw członkowskich*, [w:] *Prawo Unii Europejskiej. Zagadnienia systemowe*, red. J. Barcz, Warszawa 2003, s. 245.

⁶ E. Dynia, *Unia Europejska...*, *op.cit.*, s. 324.

⁷ A. Wyrozumska, *Zasady działania UE*, [w:] *Instytucje i prawo UE*, red. J. Barcz, M. Górka, A. Wyrozumska, Warszawa 2013, s. 291.

Z kolei bezpośredni skutek norm prawa unijnego⁸ oznacza, że prawo UE może nadawać jednostkom prawa i nakładać na nie obowiązki, określając ich sytuację prawną w sposób bezpośredni i samoistnie, tj. niezależnie od treści właściwych w danej sytuacji faktycznej obowiązujących przepisów krajowych⁹. Istotę tego skutku Trybunał wskazuje w tym, że jednostki mają prawo do powołania się na te przepisy¹⁰. O bezpośredniej skuteczności przepisów prawa UE może w sposób wiążący rozstrzygać jedynie Trybunał¹¹, zaś kryteria pozwalające uznać normę prawa UE za bezpośrednio skuteczną są tożsame z przesłankami bezpośredniej stosowalności prawa UE. Podstawową zasadą chroniącą kompetencje Unii jest zaś zasada pierwszeństwa prawa unijnego¹². Wskazuje ona, że normy tego prawa mają pierwszeństwo przed regulacjami krajowymi. Reguła ta nakazuje wszystkim organom wewnętrznym pominięcie normy krajowej, która jest sprzeczna z prawem unijnym¹³. Konsekwencją tak określonego prymatu prawa Unii nie jest nieważność sprzecznego z nim prawa krajowego, lecz obowiązek niestosowania normy krajowej, bowiem prymat prawa Unii nie jest prymatem obowiązywania, lecz stosowania prawa Unii¹⁴. W uzasadnieniu do sprawy 6/64 Costa przeciwko E.N.E.L. Trybunał podkreślił, że „żadne normy prawa wewnętrznego nie mogą mieć przed prawem UE pierwszeństwa, aby nie pozbawić go jego charakteru prawa wspólnotowego i nie podważać podstaw prawnych samej Wspólnoty”.

Wreszcie, nie można pominąć doniosłej roli Trybunału, jaką pełni w kształtowaniu porządku prawnego UE w ramach procedury pytania prejudycjalnego określonej w art. 267 TFUE. Instytucja ta jest formą współpracy sądu krajowego z Trybunałem, w ramach której orzeka on o ważności i wykładni prawa UE, co ma stwarzać warunki do jego jednolitego stosowania w państwach członkowskich.

Trybunał Sprawiedliwości UE nie jest więc jedynym podmiotem, który jest odpowiedzialny za ochronę prawa UE. Taki stan rzeczy jest rezultatem szczególnego, dualistycznego systemu ochrony sądowej, który cechuje UE. Z tej racji mamy do czynienia z istnieniem dwóch wymiarów sprawiedliwości: pierwszego (unijne-

⁸ Zasada ta po raz pierwszy została wyrażona w wyroku TS z 5 lutego 1963 r. w sprawie 26/62 NV Algemene Transport en Expeditie Onderneming van Gend & Loos v. Netherlands Inland Revenue Administration, ECR 1963, s. 1.

⁹ P. Gilowski, *Zasady stosowania prawa Unii Europejskiej*, [w:] *Prawo Unii...*, *op.cit.*, s. 240.

¹⁰ *Ibidem*, s. 242.

¹¹ M. Szwarc-Kuczer, *Zasada bezpośredniej skuteczności*, [w:] *Stosowanie prawa Unii Europejskiej przez sądy*, t. II, red. A. Wróbel, Warszawa 2007, s. 148.

¹² Zasada ta po raz pierwszy została wyrażona w wyroku TS z 15 lipca 1964 r. w sprawie 6/64 Flaminio Costa v. ENEL, ECR 1964, s. 1141. Najdobitniej jednak została zilustrowana w sprawie Simmenthal. Sprawa 106/77 Amministrazione delle Finanze dello Stato versus Simmenthal SpA, ECR 1978, s. 629; A. Wyrozumska, *op.cit.*, s. 90.

¹³ Szerzej na ten temat zob. P. Gilowski, *op.cit.*, s. 237–259.

¹⁴ A. Wyrozumska, *op.cit.*, s. 296.

go), w którego skład wchodzi Trybunał Sprawiedliwości UE¹⁵, oraz drugiego (krajowego), który tworzą sądy państw członkowskich. Potwierdza to art. 274 TFUE stanowiący, że we wszystkich przypadkach, które wykraczają poza wyraźny zakres kompetencji Trybunału określony w Traktatach, właściwymi do rozpatrywania sporów, których stroną jest Unia, będą sądy państw członkowskich¹⁶. Co więcej, w świetle art. 19 ust. 1 akapit 2 TUE państwa członkowskie są zobowiązane do ustanowienia środków zaskarżenia niezbędnych do zapewnienia skutecznej ochrony sądowej w dziedzinach objętych prawem Unii. TUE w art. 4 ust. 3 nakłada na państwa członkowskie, w tym i na funkcjonujące w nich organy wymiaru sprawiedliwości, obowiązek podejmowania wszelkich działań w celu zapewnienia realizacji zobowiązań wynikających z Traktatów lub innych aktów instytucji Unii (prawa pochodnego). Wreszcie, właściwość sądów państw członkowskich w sprawach z zakresu prawa unijnego jest usprawiedliwiona szczególnymi cechami tego prawa, przede wszystkim bezpośrednim jego skutkiem oraz pierwszeństwem w stosowaniu przed normami prawa wewnętrznego¹⁷.

To wszystko sprawia, że sądy krajowe są zobowiązane wcielić w życie prawo unijne w każdym przypadku, gdy jego przepisy mają stanowić podstawę rozstrzygnięcia zawisłej przed nim sprawy, tzw. unijnej. Aby postępowanie sądowe miało przymiot sprawy unijnej, niezbędne jest wskazanie łącznika między przedmiotem postępowania a prawem unijnym, do których zalicza się: element transgraniczny, roszczenia lub zarzuty wywodzone z bezpośrednio skutecznych przepisów prawa unijnego, stosowanie przepisów prawa krajowego implementujących akty prawa pochodnego, odwrotna dyskryminacja, odesłanie do prawa unijnego¹⁸. Sądy krajowe, stosując prawo unijne, są przy tym w pełni niezależne, ponieważ istniejące pomiędzy nimi a Trybunałem stosunki prawne nie są oparte na strukturze hierarchicznej. Od ich rozstrzygnięć w sprawach, w których implementują prawo unijne, nie można się odwoływać do Luksemburga. W doktrynie mówi się nawet o domniemaniu właściwości sądów państw członkowskich do stosowania prawa unijnego, gdyż to właśnie te sądy są ogólnie właściwe do rozstrzygania spraw na podstawie prawa UE¹⁹. Tym samym sądy krajowe pełnią ważną rolę gwarancyjną w zakresie ochrony uprawnień obywateli UE, które wynikają z prawa unijnego. Z zastosowanego podziału kompetencji pomiędzy Trybunałem a sądami krajowymi wynika, że

¹⁵ W doktrynie organy sądowe UE uznaje się za sądy w znaczeniu ustrojowym. Zob. J. Maliszewska-Nienartowicz, *Sądowa ochrona jednostek w Unii Europejskiej – postanowienia traktatowe oraz orzecznictwo sądów wspólnotowych*, „Studia Prawnicze” 2004, nr 4, s. 33.

¹⁶ Por. *Podstawy prawne...*, *op.cit.*, s. 220.

¹⁷ W. Postulski, *Właściwość sądów państw członkowskich*, [w:] *Stosowanie prawa Unii Europejskiej przez sądy*, red. A. Wróbel, Kraków 2005, s. 662.

¹⁸ Szerzej na ten temat zob. D. Miąsik, *Sprawa wspólnotowa przed sądem krajowym*, „Europejski Przegląd Sądowy” 2008, nr 9, s. 18–22.

¹⁹ W. Postulski, *op.cit.*, s. 662.

są one organami „bliższymi” codziennemu życiu unijnych obywateli, zapewniają ochronę praw podmiotowych konkretnym jednostkom, stąd też sędziów krajowych określa się nieraz mianem „pierwotnych sędziów wspólnotowych”²⁰. W tym kontekście istotne wydaje się przedstawienie obowiązków i uprawnień sądów państw członkowskich UE działających jako sądy unijne.

W literaturze podkreśla się, że traktaty prawa pierwotnego poświęcają niewiele uwagi sądom krajowym, dlatego podstawowym źródłem ich uprawnień i obowiązków jest orzecznictwo Trybunału²¹. Wykształciło ono wiele zasad w tej materii, a do najważniejszych z nich należą:

- Orzekanie na podstawie bezpośrednio skutecznych norm prawa unijnego oraz zapewnienie przestrzegania zasady pierwszeństwa prawa UE. Oznacza to w szczególności, że nie mogą kwestionować ważności norm unijnych ani stosować norm krajowych sprzecznych z prawem unijnym. Sądy krajowe są też zobowiązane chronić uprawnienia indywidualne wynikające z bezpośrednio skutecznych norm unijnych²².
- Ochrona uprawnień indywidualnych wynikających z bezpośrednio skutecznej normy unijnej dla jednostek (osób fizycznych i prawnych), tj. zgodnie z utrwalonym orzecznictwem wystarczająco jasnych, kompletnych, bezwarunkowo sformułowanych, ustanawiających obowiązek działania lub zaniechania w stosunku do państw członkowskich bądź osób fizycznych lub prawnych w państwach członkowskich, a także nadających się do stosowania przez organy i sądy krajowe bez wprowadzania dodatkowych środków.
- Stosowanie wykładni prounijnej, tj. takiej, która zapewni efektywność prawu unijnemu. Zasadę prounijnej wykładni prawa krajowego można sprowadzić do następującego stwierdzenia: sąd krajowy, stosując prawo krajowe, musi w zakresie, jaki jest tylko możliwy, interpretować prawo krajowe tak, aby było zgodne z wymogami prawa unijnego, jego treścią i celem²³.
- Przyznanie odszkodowania jednostkom, które doznały szkody wskutek naruszenia prawa unijnego przez państwo członkowskie. W tym miejscu należy podnieść, iż jedną z fundamentalnych zasad UE jest obowiązek odszkodowawczy państwa członkowskiego za szkody wyrządzone jednostce w wyniku naruszenia prawa unijnego. Aktualizuje się on w sytuacji, gdy zostaną spełnione następujące przesłanki: naruszenie normy unijnej, która gwarantuje uprawnienia jednostkom, wystarczająco poważny stopień tego naruszenia oraz związek przyczynowo-skutkowy między obowiązkiem wiążącym państwo a szkodą, której doznała jednostka²⁴. Jeśli więc

²⁰ A. Kalisz, *Wykładnia i stosowanie prawa wspólnotowego*, http://books.google.pl/books?id=Swg6fP-wHdEC&pg=PA35&hl=pl&source=gbs_toc_r&cad=4#v=onepage&q&f=false, s. 50.

²¹ W. Postulski, *op.cit.*, s. 412.

²² J. Maliszewska-Nienartowicz, *op.cit.*, s. 34.

²³ W. Postulski, *op.cit.*, s. 667.

²⁴ E. Krzysztofik, *System ochrony prawnej w Unii Europejskiej*, [w:] *Prawo Unii...*, *op.cit.*, s. 298–300.

jednostka uzna, że powyższe warunki w jej przypadku zostały spełnione, to wówczas sporządza skargę odszkodowawczą i wnosi ją do sądu krajowego. Oznacza to, że sądy państw członkowskich są uprawnione do rozpatrywania rzeczonych skarg i do orzekania w przedmiocie odpowiedzialności państwa za naruszenie prawa unijnego po uprzednim zbadaniu realizacji przesłanek odszkodowawczych. Przy tej okazji w wyjątkowo przejrzysty sposób widoczne jest zadanie należące do sądów krajowych, polegające na zachowaniu równowagi między interesami UE, państw członkowskich i ich obywateli. Jest ono niezwykle trudne do realizacji i często wymaga kreatywnej postawy ze strony sądów²⁵.

- Rozstrzyganie roszczeń podmiotu o zwrot nienależnie pobranych opłat przez państwo wbrew prawu unijnemu oraz państwa przeciwko jednostce o zwrot nienależnie przyznanych funduszy.
- Stosowanie środków tymczasowych.
- Zagwarantowanie egzekucji orzeczeń Trybunału, Rady oraz Komisji stwierdzających zobowiązania pieniężne krajowych osób fizycznych i prawnych²⁶.

Na wyodrębnienie zasługuje kompetencja sądów krajowych do formułowania pytań prejudycjalnych do Trybunału Sprawiedliwości UE określona w art. 267 TFUE²⁷. Jej głównym uzasadnieniem jest postulat jednolitego interpretowania i stosowania prawa UE przez sądy krajowe. Należy bowiem pamiętać, że wewnętrzne porządki prawne państw członkowskich są autonomiczne względem prawa unijnego, a także państwa członkowskie mają różne tradycje prawne oraz zróżnicowane systemy wymiaru sprawiedliwości, co może prowadzić do odmiennego rozwoju prawa unijnego w krajach przynależących do UE. Chcąc temu zapobiec, stworzono dla sądów krajowych możliwość przedkładania pytań do Trybunału Sprawiedliwości w sprawie „wykładni traktatów, ważności i wykładni aktów przyjętych przez instytucje, organy lub jednostki organizacyjne Unii”, gdy tylko nabiorą one w tej materii wątpliwości. Trybunał udziela pomocy sędziemu krajowemu, ilekroć napotyka on trudności w prawidłowym stosowaniu i interpretowaniu prawa unijnego. Trybunał udziela odpowiedzi, wydając tzw. orzeczenie wstępne. Jest ono wstępne, ponieważ nie rozstrzyga zawisłej przed sędzią krajowym sprawy, a jedynie wskazuje mu, jak prawo unijne winno być interpretowane w danej sprawie²⁸.

Instytucja orzeczenia wstępnego jest najważniejszym narzędziem współpracy między Trybunałem a sądami krajowymi. W literaturze wskazuje się, że postępowanie w sprawie wydania orzeczenia prejudycjalnego w trybie przewidzianym w art. 267 TFUE stanowi łącznik między tymi dwoma systemami sprawiedliwości,

²⁵ D. Kornobis-Romanowska, *Sąd krajowy w prawie wspólnotowym*, Kraków 2007, s. 169.

²⁶ Zob. J. Maliszewska-Nienartowicz, *op.cit.*, s. 34–35. Szerzej na ten temat zob. także: W. Postulski, *op.cit.*, s. 664–691.

²⁷ Zob. *Podstawy prawne...*, *op.cit.*, s. 218.

²⁸ J. Zięba, *Instytucja orzeczeń wstępnych Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich*, „Studia Prawnicze” 2004, nr 4, s. 48–49.

gdyż tą drogą istnieje możliwość zakwestionowania ważności aktu unijnego lub uzyskania wykładni przepisu stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia sprawy zawisłej przed sądem państwa członkowskiego²⁹. Interpretacja Trybunału ma być pożyteczna dla sądu krajowego rozpoznającego merytorycznie sprawę, a więc zostać wykorzystana i przyczynić się do rozstrzygnięcia sprawy, a nie być jedynie opinią doradczą lub niewiążącym przedstawieniem przez Trybunał stanowiska, które następnie zostanie zignorowane przez sąd krajowy³⁰.

Zgodnie z art. 267 akapit 2 TFUE sądy niższych instancji są uprawnione, ale niezobowiązane do przedłożenia zapytania wstępnego. Natomiast zgodnie z art. 267 akapit 3 TFUE, gdy kwestia dotycząca interpretacji lub ważności przepisu prawa unijnego zostanie podniesiona w postępowaniu toczącym się przed sądem krajowym, od którego rozstrzygnięcia prawo wewnętrzne nie przewiduje środków odwoławczych, sąd taki zobowiązany jest do przedstawienia jej Trybunałowi Sprawiedliwości UE³¹.

Pytanie prejudycjalne powinno być sformułowane w sposób krótki i zwięzły, a jednocześnie jasny i zrozumiały. Wystąpienie z pytaniem należy uzasadnić, a uzasadnienie powinno zawierać zwięzły opis stanu faktycznego w sprawie, omówienie regulacji prawnych mogących mieć zastosowanie, przedstawienie motywów, które skłoniły sąd do zadania pytania, a w razie potrzeby także przytoczenie stanowisk stron³².

Badając ważność aktu, Trybunał Sprawiedliwości orzeka tylko w granicach podniesionych kwestii. Pamiętać trzeba, że Trybunał, orzekając o nieważności aktu unijnego, nie jest władny go uchylić. Natomiast praktyczny skutek takiego orzeczenia może nastąpić dopiero przez uchylenie takiego aktu przez organ, który go wydał, ze względu na jego nieegzekwowalność³³.

Dotychczasowe rozważania prowadzą do wniosku, że *de facto* na straży przestrzegania prawa unijnego stoją zarówno Trybunał Sprawiedliwości, jak i sądy państw członkowskich UE, które z tego tytułu są wyposażone w szereg ważnych kompetencji. System wymiaru sprawiedliwości UE opiera się na współpracy Trybunału Sprawiedliwości UE i sądowych organów krajowych, czego najważniejszym przejawem jest procedura pytań prejudycjalnych. W toku sprawowania swej funkcji orzeczniczej sądy krajowe są zobowiązane do jednolitego i efektywnego stosowania prawa unijnego, co ma zagwarantować należytą ochronę praw i intere-

²⁹ D. Kornobis-Romanowska, *Kompetencje wspólnotowe sądów krajowych – przegląd zagadnień*, [w:] *Stosowanie prawa wspólnotowego w prawie wewnętrznym z uwzględnieniem prawa polskiego*, red. D. Kornobis-Romanowska, Warszawa 2004, s. 31.

³⁰ T. Konciewicz, *Trybunał Sprawiedliwości v. sądy krajowe. O sądowej polityce, jurysdykcyjnych wyborach i wspólnotowym dialogu kontrolowanym (cz. II)*, „Palestra” 2009, nr 5–6, s. 197–198.

³¹ E. Dynia, *op.cit.*, s. 374–375.

³² *Ibidem*, s. 377.

³³ J. Zięba, *op.cit.*, s. 51. Szerzej na temat pytań prejudycjalnych zob.: M. Wąsek-Wiaderek, E. Wojtaszek-Mik, *Pytanie prejudycjalne do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich*, Warszawa 2007.

sów opartych na nim. Nie da się ukryć, że to zadanie wymaga wysokich kwalifikacji i wielu nakładów pracy od sędziów, którzy w każdym przypadku mają obowiązek zbadania, czy dany stan faktyczny podlega normom unijnym.

THE COURTS OF THE MEMBER STATES OF THE EUROPEAN UNION AS THE UNION COURTS

Summary

The author makes an attempt to prove that the Court of Justice of the European Union is not the only institution upholding obedience to the law – the courts of the Member States of the European Union are also responsible for this. This situation stems from the specificity of the justice system of EU (its duality), and particular features of EU law like inter alia direct effectiveness of its norms. The role of national courts is, therefore, to apply EU laws every time the case contains so-called EU element. Because of that they have a number of competences presented by the author in this elaboration. One of the most important of them, constituting the cooperation of the two administrations of justice is the mechanism of preliminary rulings.